

Landsstyremøte i Arbeiderpartiet

15. september 2026

Gode venner, kjære alle sammen.
Velkommen til landsstyremøte i Arbeiderpartiet.

*

Den offisielle sørgetiden etter Kong Haralds bortgang er over.

Jeg tror vi vil se tilbake på de siste ukene som en viktig tid.
En tid da vi satte noe til side – for å gi plass til noe annet:

Sorgen over at Kong Harald er borte.
Takken for alt han har gitt landet.
Og fellesskapet som viste seg da mennesker fra alle deler av samfunnet samlet seg om avskjeden.

Det viste noe viktig om Norge:
At vi kan stå sammen når sorgen rammer – slik vi også kan stå sammen i fest og glede, som under fotball-VM.

Nå går hverdagen videre – også den politiske.
Og den kan knapt starte bedre enn å samles til landsstyremøte.

Vi går inn i en høst der uroen rundt oss ikke har blitt mindre.
Norge skal stå støtt med Ukraina, trygt i NATO og tett på Europa.
Og hjemme skal vi gjennomføre de store oppgavene i *Regjeringens plan for Norge* – og sørge for at folk og bedrifter merker forskjellen i hverdagen.

Det gjør vi med et styrket lag – både på Stortinget og i regjering.
Andreas og Jon-Ivar styrker stortingsgruppen.
Kamzy, Eileen og Torgeir gir ny kraft til regjeringen.
Sigrun tar fatt på nye oppgaver.
Et sterkt lag – klart for en viktig politisk høst.
Så til dere alle: *Gratulerer – og lykke til!*

*

Løfter vi blikket, ser vi hva vi skal samle oss om disse to dagene:

Om ganske nøyaktig ett år går Norge til valg igjen.

Egentlig er det 371 valg.

Med forskjellige kandidater, utfordringer og saker.

Men uansett hvor i landet vi er, skal Arbeiderpartiet gjøre det viktigste i folks liv til det viktigste i vår politikk.

Se fremover.

Og forandre Norge.

For dette er valg vi kan – og skal – vinne!

Vi har lang erfaring med lokalvalg i Norge.

Men nå er noe nytt: Fremskrittspartiet er det klart største partiet på borgerlig side.

Derfor sa jeg i august at Fremskrittspartiet blir vår hovedmotstander også i lokalvalget.

De kan vinne ordførere.

De kan få makt i kommuner og fylker over hele landet.

Og viktigst av alt: Det vil merkes.

Jeg sier det av respekt for våre politiske motstandere – også de er i politikken for å gjøre en forskjell.

Og jeg understreker dette: de er motstandere. Ikke fiender.

Men respekt betyr ikke at vi skal gjøre de politiske forskjellene mindre enn de er.

For hør hva Fremskrittspartiet vil:

De vil ta store velferdskutt i bytte mot nesten 40 milliarder kroner i formuesskattekutt.

De vil ha permanent nivådeling av elevene våre og fri etableringsrett for private skoler.

Og *de vil* overlate sykehjem til kommersielle konserner.

Dette er ikke *nye* ideer.

Det *nye* er at Fremskrittspartiet kan få langt mer makt til å gjennomføre dem.

Og når partiprogram blir til budsjetter og vedtak, flytter politikken inn i hverdagen – i livene til folk:

På kontoen – når det avgjøres om skattekuttene skal gå til dem som har mest – eller til det brede laget av befolkningen.

I klasserommet – når elevene skal lære sammen – eller splittes opp.

Og *på sykehjemmet* – når det avgjøres om omsorgen skal drives av fellesskapet – eller bestemor igjen skal på anbud.

Det er derfor det betyr noe hvem som styrer.

Ta småbarnsfamiliene.

Da Fremskrittspartiet satt i regjering, steg barnehageprisen hvert år.

Hadde politikken blitt videreført, ville prisen i dag vært på over 4000 kroner i måneden.

Samtidig økte de kontantstøtten til 7500 kroner i måneden.

Prioriteringen blir tydelig.

På den ene siden: *Dyrere å gå i barnehagen.*

På den andre: *Mer betalt for å stå utenfor.*

Det er et politisk valg.

Men vi velger motsatt:

Mindre kontantstøtte. Mindre barnehageregning.

Fordi det gir mer barnehage. Og mer fellesskap.

Med oss er prisen maksimalt 1200 kroner – og minst 31 000 kroner spart i året.

Barnehagereformen er av klassisk sosialdemokratisk merke:

Det som før var forbeholdt noen få, blir tilgjengelig for flere.

Og det som den enkelte familie måtte ordne alene, gjør vi til en del av fellesskapet.

Slik forandrer vi Norge.

Vi er inne i en ny reformtid for Norge.

For Norge er ikke ferdigbygd.

Noe skal vi ta vare på.

Noe må bygges om.

Og noe nytt må bygges for en ny tid.

Ta strømmen.

Vi har innført Norgespris – som folk kan velge.

Hver time. Hver dag. Hele året. I alle deler av landet.

Det er også en sosialdemokratisk reform:

Vi gjør det uforutsigbare mer forutsigbart.

Vi bruker politisk styring på kraften som tilhører oss alle.

Og det merkes på regningen.

For en gjennomsnittlig husholdning som har valgt Norgespris her i Ullensaker, er støtten over 10 000 kroner bare i år sammenlignet med spotpris.

Så dere:

En gang temmet vi fossene.

Nå temmer vi strømprisene!

I alt det vi gjør ser vi en tydelig forskjell mellom oss og Fremskrittspartiet.

Når de skal gi folk bedre råd, begynner de med formuesskatten.
 Men to tredeler av det skattekuttet går til den rikeste prosenten i Norge.
 Vi begynner et annet sted:
 Med regningene vanlige familier faktisk betaler.

Derfor har vi nå:
 Historisk lave barnehagepriser.
 Historisk høy barnetrygd.
 Gratis skolefritidsordning.
 Norgespris på strøm.
 Billigere månedskort.
 Lavere skatt på arbeid.
 Og som dagens tall fra Statistisk sentralbyrå viser: Kjøpekraften og reallønningene vil øke også i år – for tredje året på rad.

Det er vår prioritering:
Gjøre de store regningene mindre.
Lønnen mer verdt.
Økonomien tryggere.
Slik at folk får bedre råd.

*

Gode venner,

Skal vi forandre Norge, holder det ikke å fordele det vi allerede har.
 Vi må også skape mer.
 Derfor har vi i *Regjeringens plan for Norge* satt et tydelig mål:
 Norge skal være et av verdens beste land å skape jobber, etablere bedrifter og utvikle nye næringer i.

Da må vi jobbe med de tre t-ene – ting tar tid.
 I Norge er det mye som tar for lang tid.
 Og la meg bare trekke frem tre områder der tempoet nå går opp:

Vi skal halvere tiden det tar å bygge ut strømmettet i Norge.
Vi sparer næringslivet for rundt 7 milliarder kroner årlig gjennom forenklinger nå – det betyr mindre rapportering og byråkrati – og mer verdiskaping.¹

¹ <https://www.regjeringen.no/no/aktuelt/regjeringen-legger-frem-ny-strategi-for-en-enklere-hverdag-for-naringslivet/id3167326/>

Og vi styrker arbeidslinja, sørger for at det lønner seg å jobbe – og får mer kompetanse ut i arbeidslivet.

175 000 flere har kommet i jobb siden vi overtok.

Spesielt gladelig er det å lese de nye tallene som viser at 4000 færre unge står utenfor arbeid og utdanning enn for ett år siden.

Men vi trenger enda flere.

Og fremtidens arbeidsliv begynner ikke den dagen et ungt menneske får sin første jobb.

Det begynner lenge før.

Med evnen til å lese.

Regne.

Konsentrere seg.

Tenke selv.

Og akkurat de evnene utfordres nå på en helt ny måte – av skjermen.

Før tok vi opp telefonen når den ringte.

Så begynte vi å ta den opp når det plinget.

Nå tar vi den opp når den er ... helt stille.

Bare for å sjekke.

Hva da?

Det vet vi ikke alltid.

En video, kanskje.

Vi ser den.

Så den neste.

Og den neste.

Og dette er oss voksne.

Så la oss slutte å påpeke at de unge scroller når vi voksne selv scroller så det holder.

Vi vet hvor vanskelig det er å legge fra seg telefonen.

Derfor kan vi ikke overlate hele kampen om oppmerksomheten til barna selv.

Vi står i overgangen fra en «lekbasert barndom» til en «telefonbasert barndom», sa psykologen Jonathan Haidt, som jeg møtte for noen uker siden. «Vi overbeskytter barna våre fysisk – og underbeskytter dem digitalt», sa han.

Det er tankevekkende – og dere, Arbeiderpartiet er ikke til for å stå på sidelinjen og se samfunnet forandre seg. Arbeiderpartiet er til for å være med og forme utviklingen. *Også denne.*

Og nå skjer det flere viktige endringer: I et forlik mellom Meta og amerikanske delstater, har Meta forpliktet seg til å innføre sterke tiltak for å beskytte barn og unge på

plattformene sine: strengere alderskontroll, grenser for lenge man kan være på en app på et døgn, begrensinger på varsler om natten og i skoletiden – og mulighet for algoritmeфри innholdsstrøm.

Dette er bra – og fredag sendte regjeringen brev til Meta – med en klar forventning om at norske barn gis den samme beskyttelsen som selskapet nå har forpliktet seg til i USA.²

I går kom vi med faglige anbefalinger om skjermbruk for barn og unge – tilpasset ulike aldersgrupper.³

Og dere, akkurat nå skrives loven som setter en aldersgrense på 16 år for sosiale medier.

Fremskrittspartiet sier nei til aldersgrensen.

Også det er et valg.

Men når interessene til verdens største teknologiselskaper møter barns behov for beskyttelse, skal ingen være i tvil om hvilken side Arbeiderpartiet står på:

Vi står på barnas side!

*

Den samme kampen om barnas oppmerksomhet foregår også i skolen.

Der skal elevene klare å konsentrere seg, lære og mestre.

Men de nye PISA-tallene viser at utviklingen går i feil retning.

I dag ligger én av tre norske 15-åringer under det PISA definerer som minimumsnivået i lesing.

I matematikk gjelder det nesten fire av ti.

Etter at resultatene gikk opp fra årtusenskiftet til 2015, har de pekt i feil retning.

Det finnes ingen enkeltårsak til dette. Og ingen quickfix.

Men vi kan heller ikke se bort fra at den store digitaliseringen som skjøt fart fra nettopp 2015.

På få år gikk vi fra bøker og noen datamaskiner – til at hver elev fikk sin egen skjerm.

Det har forandret skolehverdagen.

Som en lærer i ungdomsskolen sa det til meg: elevene får melkesyre i hodet etter én sides tekstlesning!

Vi er regjeringen som er i ferd med å snu denne utviklingen:

Lærerne har fått tilbake autoriteten de mistet – til å gripe inn og slå ned på uro, bråk og angrep.

² [Forventer tiltak etter Meta-forliket i USA - regjeringen.no](https://www.regjeringen.no)

³ [Regjeringen lanserer nye anbefalinger om skjerm for barn og unge - regjeringen.no](https://www.regjeringen.no)

Mobilen er ute av undervisningen og friminuttene.

Og fra dette skoleåret står det i læreplanverket at skolene skal være særskilt varsomme med bruk av digitale enheter.

Men når skjermer skal ut, må noe annet inn:

Til dette skoleåret alene brukte vi nesten 200 millioner kroner på nytt utstyr til verksteder, sløydsaler og skolekjøkken.

Vi er godt i gang med *Leseløftet*, som vi gikk til valg på i fjor – med én milliard kroner mer til lærebøker og skolebibliotek.

Og i barneskolen skal kunstig intelligens i all hovedsak ikke brukes:⁴

Barna skal lære å forstå og bruke ny teknologi.

Men KI skal ikke bli en snarvei forbi læringen.

Elevene skal selv lese teksten.

Streve med regnestykket.

Finne ordene.

Og tenke tanken helt ut.

Med andre ord – med Arbeiderpartiet blir det:

Mindre av det som stjeler oppmerksomheten.

Og mer av det som bygger kunnskap.

Mer læring. Mindre skjerm.

Men skal vi snu utviklingen i skolen, må vi gå lenger.

Derfor bygger vi opp de første skoleårene på nytt – med færre fag og skifter, og mer tid til lesing, bokstaver og tall.

Seksåringen skal få være seks år. For mer læring betyr ikke mindre lek.

Og vi skal gjøre det tydeligere hva elevene faktisk skal lære – slik vi allerede har begynt med i den nye læreplanen for matematikk.

Skolen kan ikke lære elevene alt. Men den skal være veldig god på det viktigste.

Da kan vi heller ikke akseptere at forskjellene mellom kommuner, skoler og klasserom er så store som i dag.

Det vi bestemmer nasjonalt, kommer ikke alltid over terskelen til klasserommet.

Derfor skal staten ta et sterkere ansvar for det viktigste i skolen – og styre mindre på andre områder.

Skolen skal fortsatt være lokal.

Læreren skal med sin kompetanse og erfaring være sjefen i klasserommet.

Men løftet til elevene – deres rett til læring – skal være nasjonal.

Når vi forandrer skolen, skal vi også ta vare på det som virker.

For i PISA-resultatene finner vi noe viktig:

⁴ <https://www.regjeringen.no/no/aktuelt/kunstig-intelligens-skal-i-all-hovedsak-ikke-brukes-i-barneskolen/id3166807/>

Sosial bakgrunn betyr mindre for elevenes resultater i Norge enn i de fleste andre land. Det sier noe viktig om fellesskolen.

Og her går det en tydelig politisk skillelinje.

Fremskrittspartiet vil ha permanent nivådeling av elever og fri etableringsrett for private skoler.

Vi velger en annen retning.

For fellesskap skapes ikke ved å sortere barna.

Fellesskap skapes når direktørdatteren sitter ved siden av snekkersønnen.

Når muslimen går i klasse med den kristne og humanisten.

Når den som lærer fort, går sammen med den som trenger mer tid.

Samme skole.

Samme skolegård.

Det samme fellesskapet.

Der lærer barna fag.

Men der de også lærer å møte mennesker som er forskjellige fra dem selv.

Det er derfor vi kaller det fellesskolen.

Og den skal vi stå opp for!

*

Fellesskapet skal ruste barna for livet som ligger foran dem.

Og være der når vi selv blir eldre.

For noen uker siden skjedde et historisk skifte i landet vårt:

For første gang er vi flere alderspensjonister enn barn.

På bare fem år har det blitt 8000 færre barn – og 100 000 flere eldre.⁵

Det er en seier at vi lever lenger.

Og så stiller det oss overfor et stort spørsmål:

Hvordan skal vi ta vare på hverandre når vi blir gamle?

I sin siste roman, *Delirium*, skriver Roy Jacobsen om nettopp dette.

Hovedpersonen har levd et langt liv i rekkehuset sammen med kona Marie.

Han vil bli der.

Så dukker datteren plutselig opp og forteller at nå er det «like før vi finner en plass til deg, pappa».

I boka kan vi lese at den plassen er Langerudhjemmet her i Oslo.

En anmelder skrev treffende: «Vi skal alle ende på Langerudhjemmet.»⁶

⁵ [Historisk skifte: Vi er nå flere pensjonister enn barn - nav.no](#)

⁶ [Anmeldelse: «Delirium» av Roy Jacobsen - NRK](#)

Kanskje ikke bokstavelig. Men en dag vil mange av oss være avhengige av at andre stiller opp.

De fleste ønsker å bo hjemme så lenge de kan.

Det skal vi gjøre lettere.

Derfor har vi fra i år innført et nytt tilskudd på inntil 75 000 kroner til eldre som trenger å tilpasse boligen sin.

Men når hjemmet ikke lenger er nok, skal tryggheten være like sterk: Da skal du få sykehjemsplass. Derfor gir vi i år tilskudd til bygging av 1500 nye heldøgns omsorgsplasser.

Men trygghet handler om mer enn å få en plass.

Det handler også om hvordan du blir møtt når du kommer dit.

Og hva som møter deg på sykehjemmet, er politikk helt ned på ... tallerkenen.

Da Sylvi Listhaug var eldreminister, gjorde regjeringen sykehjemskjøkkenet til en stor satsing: «Ved å få kjøkkenet tilbake, kan sykehjemmet sørge for at eldre som har dårlig matlyst, får mat de faktisk har lyst på», sa Listhaug.⁷

Men da Fremskrittspartiet fikk ordføreren i Ålesund i 2023, valgte de annerledes.

Sykehjemsmaten ble lagt ut på anbud.⁸

Og det var ikke sykehjemskjøkkenet som vant.

Heller ikke de lokale kokkene.

Maten kommer fra ... Bergen.

Åtte timer unna.

Én levering i uka.

Jeg har ikke *smakt* maten.

Men å legge eldreomsorgen ut på anbud, bit for bit?

Det *smaker* ikke godt.

For dette handler selvfølgelig om mer enn maten på tallerkenen.

Det handler om hvilket syn vi har på eldreomsorgen.

Og akkurat nå blir den forskjellen veldig konkret.

For Langerudhjemmet er ikke bare litteratur i høst.

Det er også politikk.

Fremskrittspartiet mente ikke nok sykehjem var lagt ut på anbud for kommersielle konserner i Oslo.

Så i høst legges enda flere ut.

Blant annet Langerudhjemmet.

⁷ [Regjeringen setter av 400 millioner kroner til sykehjemskjøkken](#)

⁸ alesund.kommune.no/politikk-og-samfunnsutvikling/slik-utviklar-vi-alesund/prosjekt-helse-og-omsorg/maltidsproduksjon.70252.aspx

For Fremskrittspartiet vil ha mer konkurranse og flere kommersielle tilbydere i eldreomsorgen.

I deres eget program får vi svaret på hvorfor: de vil at velferden skal leveres til (sitat) «lavest mulig kostnad» (sitat slutt).

Men hva betyr «lavest mulig kostnad» i en tjeneste der rundt 80 prosent av pengene går til lønn og pensjon?

Her skal vi høre nøye etter hva Fagforbundet og fagbevegelsen sier:

For når stadig mer skal leveres til lavest mulig kostnad, treffer presset før eller siden menneskene som gjør jobben:

Helsefagarbeideren som hjelper deg opp når beina ikke bærer som før.

Sykepleieren som ser at pusten din har forandret seg.

Og den ansatte som kjenner deg godt nok til å merke at noe er galt før du selv får sagt det.

Det er mer enn en kostnad.

Det er tid. Det er trygghet. Det er omsorg.

Og la meg være helt tydelig: Ansvaret for eldreomsorgen skal fellesskapet aldri gi fra seg!

*

Gode venner,

For ett år siden minnet velgerne oss om at det bare finnes én meningsmåling som virkelig teller:

902 000 stemte på Arbeiderpartiet.

Og da stemmene var talt opp stod én ting klart:

Vi vant valget!

Og vi står ikke alene.

Sosialdemokratene vant valget på Island for snart to år siden.

Tidligere i år fikk sosialdemokratene fornyet tillit i Danmark.

Våre finske venner ligger godt an for neste års valg.

Og etter søndagens valg i Sverige, går Sverigedemokraterna tilbake – og det ser ut til at Magdalena kan bli statsminister i Sverige.

Det er sosialdemokratisk medvind i Norden.

Og om 363 dager er det velgerne her hjemme som bestemmer igjen.
Hvem skal styre kommunen?
Hva skal folk få mer av – og hva skal de få mindre av?

Vårt løfte er klart:

For familiene: Mer igjen. Mindre å betale.

For barna: Mer læring. Mindre skjerm.

For de eldre: Mer trygghet. Mindre usikkerhet.

Det er det Arbeiderpartiet skal gi folk: *Mer av det viktigste.*

Vi har 363 dager til å vise hva det betyr i menneskers hverdag.

Jeg har utrolig stor tro på dette laget.

På forandringen hver og en av dere kan skape som tillitsvalgte for Arbeiderpartiet.

Så la meg avslutte der jeg begynte:

Dette er et valg vi kan – og skal – vinne!